

מתים ואל יאמר זבים ומצורעים החמורים, אלא יש לך שעה שזבים ומצורעים נשלחים ולא טמאי מתים – בפסח הבא בטומאה. אביי דרש מהמקרא הראשון, ומיתור איש איש כי יהיה טמא לנפש. [אין ללמוד פסח מתמיד בקל וחומר או במה מצינו, וכן לא להפך – כי מה לתמיד שכן תדיר וכליל, ומה לפסח שכן עגוש עליו כרת].

א. פסח הבא בטומאה הוא בין כשהכהנים או כלי השרת טמאים בין כשהכהנים טהורים ורוב הקהל טמאים. אבל תמיד אינו בא בטומאה כאשר הציבור טמאים, שהרי טומאת הציבור אינה גורעת כלום בהקרבת הקרבן (ע' חזון איש זבחים ד, יד).

ב. ישנם תנאים הדורשים ממשמעות במועדו – אפילו בשבת, אפילו בטומאה (תוס' עפ"י להלן עז. וכו"ה בספרי (בהעלותך סה) לענין דחיית טומאה. ויש שיישבו בדרכים אחרות את הצרכת שני הלימודים – ע' זבח תודה; פרקי מועדות סוף פרק ו; שבט הלוי ח"א קנז; ברכת מרדכי ח"ב י, ט-ז).

ג. טומאת מת [וכן שאר טומאות מגע, למאן דאמר אין שוחטים וזורקים על טמא שרץ (כדלהלן סט. וע' זבחים כב). ויש חולקים. ערמב"ם ק"פ ז, א; סמ"ג עשה רכד; מאירי יומא ו] היא הנדחית מפני הטומאה בפסח ובשאר קרבנות ציבור, אבל לא שאר טומאות היוצאות מן הגוף (איש איש כי יהיה טמא לנפש...; לריש לקיש למדים זאת מחילוק הכתוב את הטמאים; כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש). אף טומאת בועל נדה אינה דוחה את הפסח, כדין הנדה עצמה (עפ"י יומא ו; רמב"ם ק"פ ז, ד).

דף סו

קכב. אלו דברים הוזכרו בסוגיא בגנות היהירות והכעס?

אמר רב יהודה אמר רב: כל המתיהר, אם חכם הוא – חכמתו מסתלקת ממנו... אם נביא הוא – נבואתו מסתלקת ממנו...
ריש לקיש אמר: כל אדם שכועס, אם חכם הוא – חכמתו מסתלקת ממנו... אם נביא הוא – נבואתו מסתלקת ממנו...
אמר רבי מני בר פטיש: כל שכועס, אפילו פוסקין עליו גדולה מן השמים – מורידים אותו...

דפים סז – סח

קכג. מהיכן משתלחים הטמאים דלהלן? מה דינם כשנכנסו לפנים ממחיצתם? ואיזה חומר מיוחד יש בכל אחד מהם?

- א. טמא מת / מת עצמו.
- ב. זב.
- ג. מצורע.
- ד. טמא שרץ ושאר טמאי-מגע.
- ה. בעל קרי.
- ו. בועל נדה.